

Ungdomsminnen från mitt liv på Skarplöt

av Anna Britta Petersson 2012

Mitt namn är Anna Britta Petersson men är född Lindström på Skarplöts Gård 1927. Jag var uppväxt och boende på gården i 19 år till dess jag gifte mig med Nils 1946.

En del sysslor kunde jag hjälpa till med i mina unga år.

Jag tyckte det var ett trist och tråkigt jobb att dra slipstenen för att vässa olika verktyg. Köra ringvälten med häst var bättre eller leda hästen i radsådda grödor. Det blev ibland långa dagar med häst, hacka och vallning av korna.

Jag hade en annan syssla som jag inte tyckte om och det var att följa med Harald (vår dräng under många år) och mota brunstiga kor till Fors Gård för betäckning. Moster Ester (Nilsson, bondmora på Fors 1) var då noga med att jag inte fick ta del av hur betäckningen gick till.

Moster Ester satte mig i en skum vrå av köket för att skydda mig från att ta del av betäckningen av gårdens kor. Men rätt som det var kunde hon säga att nu är det klart att gå hem med kon. När Harald och jag skulle leda hem kon från Fors kom unga bekanta danskavaljerer från Örlogsberga som slutat sin tjänst för dagen.

-- Hej Anna-Britta, ropade de!

Jag vet inte om kon tog del av hälsningen för hennes svans vevade runt på hemvägen. Jag var inte speciell glad över uppmärksamheten och hälsningen.

Mina bröder Bertil och Bengt spelade fotboll med andra ungdomar från trakten. De skedde i en grön skogsglänta i skogen. Eftersom jag var "KalleBakom" fick jag hämta bollar bakom målet till allas nöje och glädje.

När det gäller min ungdomstid var jag och dansade på Berga Lantbrukskola, Håga dansbana och Ringhagen vid Fors.

Där hade en flagglina gått av och gubbarna stod där och ackorderade om hur man skulle lösa problemet, man måste nog fälla stängen!

Då klev min pappa Erik Lindström 55 år fram, klättrade upp på den hala stängen och satte i flagglinan.

Då var jag stolt!

Jag tycker att det är tråkigt att alla gamla dansbanor har försvunnit men det är väl så att dagens ungdomar har andra intressen.

Men i min ungdom tyckte vi om att dansa och den musik som spelades då. Exempelvis Gershwin, Glen Miller, Cole Porter m.fl.

År 1945 var jag kommunens lucia och fick läsa luciadikten som var ganska lång. Vi fick tillsammans med tärnorna besöka ålderdomshemmet.

I ett av rummen låg en äldre farbror med ett vitt lakan nu över sig. Tärnorna nekade att gå in i rummet, rumskamraten till den äldre farbroren meddelade att nu är han nog död och så var det nog.

Luciabilden 1945

Men jag blev ju tvungen att gå in ensam till den döde vilket jag också gjorde.

SLU fungerade som mötesplats för oss unga där spelade vi teater och hade dansaftnar och hade annat roligt. Bygdegården och SLU blev ungdomarnas naturliga samlingsplats. Min mamma odlade lin från sådd till färdigt lingarn.

Av det linet vävde hon linnedukar som fick första pris i Stockholms Länpris, skänkt av Helge Axelsson Jonsson.

Detta pris hämtades av mig 1943 ur prinsessan Louise hand i Stadshuset. Jag var då sexton år gammal.

Som ung flicka cyklade jag ofta tur och retur Södertälje och anledningen var en sjuk släkting som låg på Södertälje lasarett. Detta besök innebar en sträcka på 10-12 mil. Vi cyklade också till Medborgarplatsen för att gå på teater.

Man kan gnälla över den så kallade "ballongcykeln" som jag hade, jobbig och trögtrampad men framåt gick det!

Jag deltog lite grann i skytte och hade mycket bra syn och var säker på handen.

Hade kanske kunnat bli något?

Min man fick stryk i skytte några gånger vilket stärkte mitt självförtroende.

Min morbror Kalle (Andersson i Alvsta) vann svenska mästerskapen i skytte i början av 1900 talet.

Det här med tobak hade sina problem redan på den tiden.

Jag var 12 år när jag stal två cigaretter för pappa "fy skäms", Ingabritt och jag smygrökte och hostade i en skogsbacke. Detta är enda gången som jag rökt i mitt liv.

Inte var det gott inte!

Det fanns porr även på den tiden men i någon annan form.

Min kamrat Ingabritt bodde på Berga och hade en viss kontroll när brunstiga ston skulle betäckas av gårdens hingst.

Det skulle ju bli fölungar till våren. Det blev ett och annat besök på Berga! Kan det finnas något vackrare än en fölunge kommit igång på sina långa ben en vacker tavla att glädjas åt.

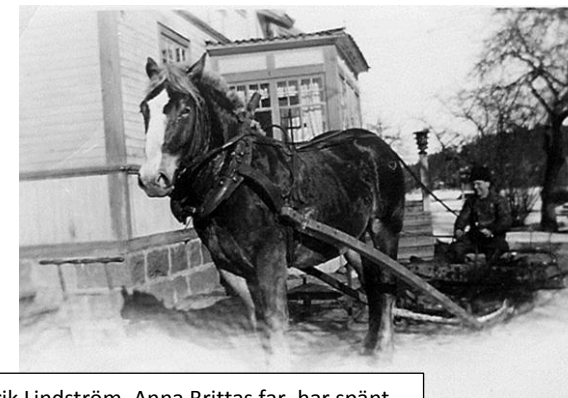
Skenande hästar från Berga sprang alltid till Skarplöt av någon anledning och fick hämtas här.

Jag gick Västerhaninge Folkhögskola ett antal år och lärde mig sömnad, matlagning, vanliga skolämnen och en del annat.

Det jag nu har berättat omfattar en tid upp till 17-årsåldern en lycklig tid i ett stabilt hem, mamma var duktig i alla avseenden som husmor sömmerska och lantbrukarhustru.

Pappa var känd som duktig kommunalpolitiker och lantbrukare.

På vintern kunde pappa sela en av hästarna och spänna för korgsläden, detta förutsatt naturligtvis att det fanns gott om snö.

Erik Lindström, Anna Brittars far, har spänt för släden, är det manne Rane?

En god vän till mig "Ellen", som arbetade på Ribbyholm gjorde gemensam slädtur med mig.

Den gick till Berga och Tungelsta och hem till Skarplöt igen.

Det blev ofta en fin åktur i härligt vinterlandskap. Vår häst Rane var alltid snäll och säker. Vi flickor var då i 16-årsåldern. Det var härligt att få åka släde i ett vinterlandskap under en riktigt varm skinnfäll detta handlar om 1940-talets början.

Nu tycker jag att ni fått en liten insikt i en ung flickas liv under början 40-talet.

Sedan kom Nils och ändrade på allting!

Flygbild från söder över Skarplöt.
Foto: Thorsten Nilsson